

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 270)

May (2)/ 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 90)

21. சப்தப்ரஹ்ம தநும் வித்யாத் ப்ரணவம் து ஸ்மரேத்

அ ஆ இதி ப்ருவௌ வித்யாதி இ வித்யாத்து சக்ஷுஷீ

பொருள் - அவளுடைய திருமேனியானது சப்தப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகும்; அவளுடைய தலையே ப்ரணவம், “அ, ஆ” ஆகியவை அவளுடைய புருவங்கள், “இ, ஈ” ஆகியவை அவளுடைய கண்கள் ஆகும்.

22. உ ஊ கர்ணௌ ரு ரூ நாஸாபுடாவந்யௌ கபோலகை

ஏ ஐ ஒளஷ்டௌ ச விஜ்ஞேயௌ ஒ ஒள தசந பங்க்திகே

பொருள் - “உ, ஊ” ஆகியவை அவளுடைய காதுகள், “ரு, ரூ” ஆகியவை அவளுடைய நாசிகள், “லு, லு” ஆகியவை அவளுடைய கன்னங்கள், “எ, ஐ” ஆகியவை அவளுடைய உதடுகள், “ஓ, ஒள” ஆகிய அவளுடைய பல் வரிசைகள் ஆகும்.

23. அம் ஜிஹ்வாம: ஸமுச்சாரம் கசவர்கௌ கரௌ ஸ்மரேத்

டதவர்கௌ பதௌ வித்யாத் பபௌ பார்ச்வே ஸ்மரேத்புத:

பொருள் - “அம்” என்பது அவளுடைய நாக்கு, “ஹ” என்பது அவளுடைய குரல், “க மற்றும் ச” வர்க்கங்கள் அவளுடைய திருக்கரங்கள், “ட மற்றும் த” வர்க்கங்கள்

அவளுடைய திருப்பாதங்கள், “ப மற்றும் ப (முதல் இரண்டு ப)” ஆகியவை அவளுடைய இரண்டு பக்கங்கள் ஆகும்.

24. பபெள பச்சாத்துரோபாகௌ மம் நாபிம் பரிசிந்தயேத்

ப்ராணோஷ்மாணௌ யரௌ வித்யால்லம் ஹாரம் பரிசிந்தயேத்

பொருள் – “ப மற்றும் ப (அடுத்த இரண்டு ப)” ஆகியவை அவளுடைய பின்புறமும் முன்புறமும் ஆகும். “ம” அவளுடைய நாபி, “ய” அவளுடைய ப்ராணன், “ர” அவளுடைய சரீர உஷ்ணம், “ல” அவளுடைய கழுத்து ஹாரம் ஆகும்.

25. வகாரம் கடிஸூத்ரம் து குண்டலே து சஷௌ ஸ்மரேத்

ஸகாரம் ஹ்ருதயம் வித்யாத் ஹ்ருதயஸ்தம் து ஹம் ஸ்மரேத்

பொருள் – “வ” அவளுடைய அரைக்கச்சை, “ச, ஷ” ஆகியவை அவளுடைய காது குண்டலங்கள், “ஸ” அவளுடைய இதயம், “ஹ” அவளுடைய இதயத்துடிப்பின் ஓசை ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 270)

அதிகாரம் - 6 - ப்ரமிதாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - இதயத்தில் கட்டைவிரல் பருமன் கொண்டவனாகக் கூறப்படுபவன், அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனாகிய பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-3-23 சப்தாத் ஏவ ப்ரமித:

விஷயம் - கடவல்லீ ச்ருதியில், கட. (4-12) - அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநி திஷ்டதி | ஈசோநோ பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே || ஏதத்வை தத் - எந்தப் புருஷன், கட்டைவிரல் அளவு கொண்டவனாக ஆத்மாவின் நடுவில் உள்ளானோ, இறந்தகாலம் மற்றும் எதிர்காலம் ஆகியவற்றை நியமித்தபடி உள்ளானோ, அவ்விதம் அமர்வதில் எந்த ஒரு வெறுப்பும் இன்றி உள்ளானோ, அவனே அடையப்பட வேண்டியவன் - என்றும், கட. (4-13) - அங்குஷ்ட மாத்ர: புருஷோ ஜ்யோதிரிவா தூமக: | ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய ஸ ஏவாத்ய ஸ உச்வ: || ஏதத்வை தத் - எந்தப் புருஷன் கட்டைவிரல் அளவு உள்ளானோ, புகை இன்றி உள்ள ஜ்யோதியாக உள்ளானோ, இறந்தகாலம் மற்றும் எதிர்காலத்தை நியமிக்கிறானோ, இன்றும் நாளையும் நிச்சயமாக உள்ளானோ, அவனே அடையப்படவேண்டியவன் - என்றும், கட. (6-17) - அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷ: அந்தராத்மா ஸதா ஜநாநாம் ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட: | தம் ஸ்வாத் சரீராத் ப்ரவ்ருஹேந் முஞ்ஜாதிவேஷீகாம் த்யைய்யேண தம் வித்யாச்சகர்ம அம்ருதம் - கட்டைவிரல் அளவுள்ள இந்தப் புருஷன் அனைத்திலும் அந்தராத்மாவாக உள்ளான், அனைவருடைய இதயத்திலும் உள்ளான், அவர்களுடைய அருகில்

உள்ளான். அவனை உபாஸகன், முஞ்சை என்னும் புல்லிருந்து ஈர்க்கைப் பிரிப்பது போன்று பிரித்து அறியவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சந்தேகம் - இங்கு அங்குஷ்டமாத்ர (கட்டைவிரல்) அளவுள்ளவன் என்று கூறப்படுபவன், ப்ரத்யகாத்மாவா (ஜீவாத்மா) அல்லது பரமாத்மாவா? எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரத்யகாத்மாவே ஆவான்; ஏன்? ஜீவாத்மா, கட்டைவிரல் அளவே உள்ளான் என்று வேறு இடத்தில் ச்ருதி கூறுவதால் ஆகும். ச்வே. (5-7) - ப்ராண அதிப: ஸஞ்சரதி ஸ்வகர்மாபி: | அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்ய ரூப: - ஸங்கல்பம் அஹங்காரம் அந்விதோ ய: - ஜீவன் தனது கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஸஞ்சாரம் செய்கிறான். கட்டைவிரல் அளவே உள்ள அவன், ஸங்கல்பம் மற்றும் அஹங்காரம் ஆகியவற்றுடன் கூடியவனாக, சூரியனைப் போன்று ப்ரகாசம் கொண்டவனாக உள்ளான் - என்றது. மேலும், ப்ரமாத்மாவானவன் கட்டைவிரல் அளவு கொண்டவன் என்று உபாஸனைக்காகக் கூட, ச்ருதியில் வேறு எந்த இடத்திலும் கூறப்படவில்லை. ஆகவே, கட்டைவிரல் அளவு கொண்ட ப்ரத்யகாத்மாவிற்குச் சரீரம், இந்த்ரியங்கள் மற்றும் இந்த்ரிய விஷயங்கள் போன்றவற்றை நியமிப்பதால், ஈசன் என்ற தன்மை வருவதாகக் கூறலாம்.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால், நாங்கள் கூறுவது “சப்தாத் ஏவ ப்ரமித:”; கட்டைவிரல் அளவு கொண்டவனாகக் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்; ஏன்? கட. (4-12) - ஈசானோ பூதபவ்யஸ்ய - இறந்த காலம் மற்றும் எதிர்காலம் ஆகியவற்றை நியமிப்பவன் - என்று கூறுவதால் ஆகும். கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாவிற்கு, கடந்தகாலம் மற்றும் எதிர்காலம் ஆகியவற்றின் ஈசனாக உள்ள தன்மை பொருந்தாது.

பூர்வபக்ஷம் - ஆனால், பரமாத்மாவை கட்டைவிரல் அளவு கொண்டவனாகக் கூறுவது எப்படி? அடுத்த ஸூத்ரம் விடை அளிக்கிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 270)

“ஏக” என்பதன் ஆறு பொருள்களுடைய சுருக்கம்

மூலம் -

(1) ப்ராப்யஸ்ய ஏவ ப்ராபகத்வம் ஸ்வப்ரதாந்ய நிவாரணம்

ப்ரபத்தே: வ்யாஜமாத்ரத்வம் அந்ய உபாயை: அநந்வய:

(2) தத் அங்கைரபி அஸம்பந்த: ஸர்வ ஸாத்யேஷு அபிந்நதா

இத்தம் அர்த்தா: ஷடாசார்யை: ஏக சப்தஸ்ய தர்சிதா:

பொருள் -

(1) அடையப்படவேண்டிய இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனே, அந்த இலக்கை அடைய வைக்கின்ற உபாயமாகவும் இருத்தலை உணர்த்துதல்; ஜீவாத்மா தானும் உபாயத்தில் பங்கு வகிப்பவன் என்று தன்னை முக்கியமாக எண்ணிவதைத் தடுத்தல்; ப்ரபத்தி என்பது ஒரு வ்யாஜம் (வாய்ப்பு எனலாம்) மட்டுமே என்று உணர்த்துதல்; மற்ற உபாயங்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருத்தல்;

(2) மற்ற உபாயங்களின் அங்களுடனும் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருத்தல்; அனைத்து பயன்களையும் தான் மட்டுமே அளிக்கவல்லதாக உள்ள தன்மை ஆகிய ஆறு பொருள்கள் “ஏக” என்னும் சொல்லிற்கு உள்ளதாக ஆசார்யர்களால் உணர்த்தப்பட்டது.

“ஏக” என்ற பதமானது பெரியபிராட்டி உபாயமாக உள்ளதை
விலக்குவதில்லை என்னும் விளக்கம்

மூலம் –

- (1) கேசித் து இஹ ஏக சப்தார்த்தம் சரண்ய ஐக்யம் ப்ரசக்ஷதே
விசிநஷ்டி ததா அபி ஸ்ரீ: குணவிக்ரஹவத் ப்ரபும்
- (2) ஈச்வரீ ஸர்வபூதாநாம் இயம் பகவத: ப்ரியா
ஸம்ச்ரித த்ராண தீக்ஷாயாம் ஸஹதர்மசரீ ஸ்ம்ருதா
- (3) ஏகம் ஐகத் உபாதாநம் இதி உக்தே ப்ரமாணத:
யதா அபேக்ஷித வைசிஷ்டயம் ததா அத்ராபி பவிஷ்யதி
- (4) ஏக உபாஸித விதாநே அபி குணதீநாம் யதா அந்வய:
தத் ஏக சரண வ்ரஜ்யா விதாநே அபி அநுமந்யதாம்
- (5) ததா குணாதி வைஷ்டயே ஸித்தோபாய ஐக்யம் அக்ஷதம்
ஏவம் பத்நீ விசிஷ்டத்வே அபி அபீஷ்டம் சாஸ்த்ர சக்ஷுணாம்
- (6) ப்ரபா ப்ரபாவதோ: யத்வத் ஏக உக்தௌ இதர அந்வய:
ஏவம் அந்யதர உக்தௌ ஸ்யாத் ஸஹவ்ருத்தி அபிதாநத:
- (7) ஸ்மரந்தி ச ஏநாம் முநய: ஸம்ஸார அர்ணவ தாரிணீம்
ஊசது: ஸ்வயம் அபி ஏதத் ஸாத்வதாதிஷு தாவுபௌ
- (8) உபாய உபேய தசயோ: த்வயே அபி ஸ்ரீ: ஸமந்விதா
இஷ்டா ச சேஷிணி த்வந்தே சேஷ வ்ருத்தி: யதா உசிதா
- (9) அத: அநந்யபர அநேக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி அநுஸாரத:
பத்நீ விசிஷ்ட ஏவ ஏக: ப்ரபத்தவ்ய இஹ உதித:

பொருள் -

- (1) ஆனால் ஒரு சிலர், சரமச்சலோகத்தில் உபாயமாக உள்ள வஸ்து ஒன்றாக இருத்தல் என்பதையே “ஏக” என்னும் சொல் உணர்த்துவதாகக் கூறுகிறார்கள். இவ்விதம் கொண்டாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய கல்யாணகுணங்கள் மற்றும்

அவனுடைய திருமேனி போன்றவை அவனுக்கு எவ்விதம் விசேஷணங்களாக (விசேஷணம் என்றால் ஒரு பொருளை மற்றவற்றிலிருந்து தனித்து உணர்த்தக்கூடிய தன்மைகள்) உள்ளனவோ, அது போன்றே பெரியபிராட்டியும் நின்று, உபாயமாக உள்ளாள் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

(2) அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரரியும், ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரியமானவளும் ஆகிய இந்தப் பெரியபிராட்டி, அவனுடைய “அடியார்களைக் காப்பாற்றுதல்” என்னும் விரதத்தில் அவனுடன் சேர்த்து நின்று, அத்தகைய தர்மத்தைச் செய்கிறாள் என்று கூறப்படுகிறாள்.

(3) இந்த ஜகத்தின் உபாதானக் காரணம் என்பது ஒரே வஸ்துவே (ப்ரஹ்மம்) ஆகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும், ஸூக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் ப்ரஹ்மம் சேர்ந்திருந்தல் என்பது எவ்விதம் ப்ரமாணங்களால் காண்பிக்கப்படுகிறதோ, அதே போன்று, பெரியபிராட்டி விஷயத்திலும் உண்டு.

(4) ஒருவனை மட்டுமே உபாஸிக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டாலும், குணம் முதலானவற்றுக்கும் எவ்விதம் உபாஸனையில் ஸம்பந்தம் ஏற்கப்படுகிறதோ அது போன்று, இவளுடைய ஸம்பந்தமும் ஏற்கப்படவேண்டும்.

(5) ஸித்தோபாயத்திற்கு (ஸர்வேச்வரனுக்கு) எவ்விதம் குணம் முதலானவற்றுடன் சேர்ந்திருப்பதில் தடை இல்லையோ அது போன்றே, பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்திருப்பதும் சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே கண்ணாகக் கொண்டவர்களுக்கு விருப்பமானதே ஆகும்.

(6) ஒளி மற்றும் ஒளியுடன் கூடிய பொருள் ஆகிய இரண்டினுள் ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறினாலே மற்றொன்றின் ஸம்பந்தம் எவ்விதம் தானாகவே வெளிப்படுகிறதோ அது போன்றே, ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி ஆகியோர்களில் ஒருவரைக் கூறினால் மற்றவரும் கூறப்பட்டவர் ஆகிறார்.

(7) ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க வைப்பவளாக பெரியபிராட்டியார் உள்ளதை முனிவர்கள் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் ஸாத்வத ஸம்ஹிதை போன்றவற்றில் தாங்களே உரைத்தனர்.

(8) த்வய மந்த்ரத்தில், எஜமானர்களாகிய இந்த இருவரிடமும் எவ்விதம் கைங்கர்யமானது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, பொருத்தமாக உள்ளதோ அது போன்றே, ஸர்வேச்வரன் உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ள இரண்டு நிலைகளிலும் பெரியபிராட்டியும் சேர்ந்தே உள்ளாள்.

(9) எனவே மற்ற பொருளைக் குறித்து உரைக்கின்ற குறிக்கோள் ஏதும் இல்லாத பல ச்ருதிகள் மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றியே, “ஒருவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாகவே ப்ரபத்தி செய்யப்பட வேண்டியவன்” என்று இந்தச் சரம ச்லோகம் கூறுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 90)

வ்யாக்யானம் - (சுடரடி யெம்பிராணை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) “சுடரடி தொழுதெழென் மனனே”, “எம்பிராணைத் தொழாய் மட நெஞ்சமே”, “நெஞ்சமே நல்லை நல்லை”, “மலரான் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்”, “கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று”, “நீயும் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்” என்று நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கப்பாரா யென்நெஞ்சே, எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சே, நமக்கு உபகாரகனானவனைத் தொழப்பாராய். நெஞ்சே, நீ செய்தபடி மிகவும் நன்று, நான் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் ச்ரிய: பதியானவனை விடாதேகிடாய், நெஞ்சே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமிருந்தபடி கண்டாயே; தொழச் சொல்லலாம்படியிருக்கிற நீயும் தொழச் சொல்லுகிற நானும் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமலிப்படியே நிற்கப் பெறில், அநாதி காலார்ஜிதமான கர்மம், விஷய ப்ராவண்யம், ப்ரயோஜநாந்தர ச்ரத்தை ஸாதநாந்தர ஸங்கம் முதலான துரிதங்களொன்றையும் சேர விட்டுக்கொடான், நெஞ்சே உனக்கு இப்பரமார்த்தத்தைச் சொன்னேன் என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக் குறித்துபதேசித்து, திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநுபவம் தனியே அநுபவிக்க வொண்ணாமையாலும், “ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத” என்கிறபடியே தனியநுபவிக்க வல்லரல்லாமையாலும், அவனோடுள்ள ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலும் பராநர்த்தம் பொறாத பரமக்ருபையாலும், இவ்வநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாக வேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து,

விளக்கம் - (சுடரடி) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - சுடரடி தொழுதெழென் மனனே - என்றும், (எம்பிரானை) - திருவாய்மொழி (1-10-3) - எம்பிரானைத் தொழாய் மட நெஞ்சமே - என்றும், (விடாது) - திருவாய்மொழி (1-10-4) - நெஞ்சமே நல்லை நல்லை மலரான் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய் - என்றும். (கண்டாய்) - திருவாய்மொழி (1-10-5) - கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று - என்றும், (நீயும் நானும்) - திருவாய்மொழி (1-10-6) - நீயும் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற தேஜோருபமான அவனுடைய திருவடிகளில் எப்போதும் கைங்கர்யத்தைச் செய்தபடி இருந்து கரையேற முயற்சிப்பாயாக. எனக்கு அடங்கியபடி உள்ள எனது நெஞ்சமே! நமக்கு எப்போதும் உபகாரகனாக உள்ள அவனை நீ தொழுவதற்கு முனைந்தபடி இருப்பாயாக. எனது நெஞ்சமே! நீ செய்த செயல்கள் மிகவும் நல்லதே ஆகும். "நான் தாழ்ந்தவன்" என்று எண்ணியபடி அவனை விட்டு நான் அகன்றாலும், நீ அந்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை விடாமல் இருப்பாயாக. எனது நெஞ்சமே! எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் அவன் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வதை நீ கண்டாய் அல்லவோ? "நீ அவனைத் தொழுதபடி இருப்பாயாக" என்று என்னால் கூறலாம்படியுள்ள உள்ள நீயும், உன்னைத் தொழும்படி உரைக்கின்ற நானும், "தாழ்ந்தவன்" என்ற எண்ணம் மேலோங்கி அவனை விட்டு அகலாமல், இது போன்று அவன் அருகில் நிற்கப்பெற்றோம் என்றால், எல்லையற்ற காலமாக நம்மிடம் சேர்ந்தபடி உள்ள கர்மவினைகள், மற்ற உலக விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடு, மற்ற பயன்களை அடைவதில் கைக்கொள்ளும் முயற்சிகள், மற்ற உபாயங்களை நாடுதல் போன்ற தோஷங்கள் எதுவும் நம்மிடம் சேராமல் அவன் பார்த்துக்கொள்வான். எனது நெஞ்சமே! உனக்கு நான் இத்தகைய மிகவும் உயர்ந்த ஆழ்பொருளை உரைத்தேன். இப்படியாக நம்மாழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அதற்கு உபதேசம் செய்தார். தொடர்ந்து தானும், தனது திருவுள்ளமுமாகச் சேர்ந்து நின்று பகவத் அனுபவத்தைப் பெற்றார். இப்படிப்பட்ட பகவத் அனுபவத்தை, தான் தனியே நின்று அனுபவிப்பதைப் பொறுக்க இயலாமல் உள்ளதாலும், ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத - இனிமையான ஒன்றைத் தனியே அனுபவிக்கலாகாது - என்பதற்கு ஏற்ப தனியே நின்று அனுபவிக்கவல்லவர்

அல்லர் என்பதாலும், அவனோடு உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதே ஆகும் என்பதாலும், மற்றவர்களுடைய கேடு என்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத உயர்ந்த கருணை நிறைந்தவர் என்பதாலும், அத்தகைய பகவத் அனுபவமானது இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் கிடைக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார். ஆகவே இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி ...

வ்யாக்யானம் - (வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதய தோஷ குண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பக மந்த்ரமாக உபதேசித்து) வீடுமின் முற்றத்திலே “வீடுமின் முற்றவும்” என்று த்யாஜ்ய ஸ்வரூபத்தையும், “மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்று அதினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும், “நீர் நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து” என்று அதினுடைய பரித்யாக க்ரமத்தையும், “வீடுடையான்” என்று உபாதேயமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும், “எல்லையிலந்நலம்” என்று அவ்வஸ்துவினுடைய குணத்தையும், “வீடு செய்மினே”, “இறை சேர்மின்”, “இறை பற்று”, “திண்கழல் சேர்” என்று அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், “வண்புகழ் நாரணன்” என்று அந்த ஸமர்ப்பண ரூப பஜநத்துக்கு ஆலம்பகமான திருமந்திரத்தோடே யுபதேசித்து,

விளக்கம் - (வீடுமின் என்று த்யாஜ்யம்) - திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் முற்றவும் - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ளதான திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் - என்பதன் மூலம், கைவிடவேண்டியவற்றின் தன்மைகளையும். (தோஷம்) - திருவாய்மொழி (1-2-2) - மின்னின் நிலையில மன்னுயிர் ஆக்கைகள் - என்று அவற்றினுடைய அற்பமானதும் உறுதியற்றதும் ஆகிய நிலையையும். (பரித்யாகம்) - திருவாய்மொழி (1-2-3) - நீர் நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து - என்று அவற்றைக் கைவிடும் முறையையும். (உபாதேயம்) - திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுடையான் - என்று பற்றத் தக்கதாக உள்ள பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தையும். (குணம்) - திருவாய்மொழி (1-2-4) - எல்லையில் அந்நலம் - என்று அந்த பகவத் வஸ்துவின் குணத்தையும். (ஸமர்ப்பண க்ரமம்) - திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடு செய்மினே, திருவாய்மொழி (1-2-3) - இறை சேர்மின், திருவாய்மொழி (1-2-5) - இறை பற்று, திருவாய்மொழி (1-2-10) -

திண்கழல் சேர் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அப்படிப்பட்ட பகவானிடம் ஆத்மாவை ஒப்படைக்கும் முறையையும். (ஸாலம்பந மந்த்ரமாக) திருவாய்மொழி (1-2-10) - வண் புகழ் நாரணன் - என்று அத்தகைய ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான நமஸ்காரம் செய்வதற்கு உறுப்பாக உள்ள திருமந்த்ரத்தை. (உபதேசித்து) - உபதேசம் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (எளிதாகவதரித்து) ஆச்ரயிப்பார் “அதீந்த்ரியன்” என்று இறாயாதபடி “பல பிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன்” என்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதார முகத்தாலே அவர்களுக்கு ஸுலபனாய், (பிழைகளை ஸஹித்து) ஆச்ரயண தசையில் ஸுலபனாய் அபராதம் கண்டவாறே கைவிடாதே “என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” என்னும்படி அபராதஸஹனாய், (புரையறக் கலந்து) அபராதம் கண்டு தான் இகழாதவளவன்றிக்கே, அயோக்யதாநுஸந்தாந்தாலே தாங்களே அகல்வாரையும் “திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் - தானோருருவனே” என்று தன் குணத்தைக் காட்டி அணுகப் பண்ணி அவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் சீலவானாய், (அல்ப ஸந்துஷ்டனாய்) ஆச்ரிதரோடு ஒரு நீராகக் கலக்குமேயாகிலும் அவனுக்கும்படி பச்சையிடப் போகாமையாலே ஆச்ரயணமரிது என்னாதபடி இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே “புரிவதுவும் புகைபூவே” என்று இவன் பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும் ஸ்வாராதனாய். (அம்ருதமே ஒளஷதமாக்கி) நேர்த்தியில்லையாகிலும் உள்ளது தேவையாயிருக்குமோ வென்னாதபடி அம்ருதத்தையே ஒளஷதமாக்குமாபோலே, “தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்” என்று நிரதிசய போக்யனான தன்னுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே, மிகவுமினிதா யிருக்கிறவற்றையே ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஜமாக்கி,

விளக்கம் - (எளிதாக அவதரித்து) - தன்னை வந்தடையும் அடியார்கள், “இவன் நம் கண்களுக்கும் மற்ற இந்த்ரியங்களும் எட்டாதவன்” என்று எண்ணித் தவிக்காதபடி, திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான திருஅவதாரங்கள் மூலம் அவர்கள் தன்னை வந்து அண்டலாம்படி எளியவனாக. (பிழைகளை ஸஹித்து) - தன்னை அவர்கள் வந்து

அண்டும்போது அவர்களுக்கு மிகவும் எளியவனாக, அவர்களுடைய குற்றங்களைக் கண்டு அவர்களைக் கைவிடாமல், திருவாய்மொழி (1-4-7) - என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய அபராதங்களைப் பொறுப்பவனாக. (புரையறக் கலந்து) - அவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டு, தான் அவர்களை இகழாமல் உள்ளபோதிலும், அவர்கள் தாங்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்று எண்ணியபடி தன்னை விட்டு அகல முயற்சித்தால், திருவாய்மொழி (1-5-3) - திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் தானோருருவனே - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தி, அவர்கள் தன்னை அண்டும்படியாகச் செய்து, தான் அவர்களுடன் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கும் சீலம் கொண்டவனாக. (அல்ப ஸந்துஷ்டனாய்) - “அடியர்களுடன் அவன் ஒரே நீராகக் கலந்து நின்றாலும் அவன் மகிழும்படியான கைம்மாறு செய்ய இயலாத காரணத்தால் அவனை அடைவது அரிது” என்று நாம் எண்ண வேண்டாதபடியாக, நாம் அளிப்பதைக் கொண்டு மட்டுமே மனநிறைவு அடையவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லாதபடி, அனைத்தும் நிறைந்தவன் என்பதால், திருவாய்மொழி (1-6-1) - புரிவதுவும் புகைபூவே - என்பதற்கு ஏற்ப நம் மூலமாக எதனைப் பெற்றாலும் அதனைக் கொண்டு மகிழும்படியாக, ஆராதனைக்கு மிகவும் எளியவனாக. (அம்ருதமே ஒளஷதமாக்கி) - கைகளில் உள்ள பொருள் சிறந்ததாக இல்லை என்றாலும் தேவைப்படுவதாக உள்ளது போன்று, அமிர்த்தத்தையே மருந்தாக அளிப்பர்; இதனைப் போன்று திருவாய்மொழி (1-7-3) - தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனிமையுடன் கூடியவனாகிய தன்னைப் பற்றுதல் என்பதையே வைத்துக்கொண்டு மிகவும் இனிமையான தன்னையே ஸம்ஸாரம் என்ற நோய்க்கு ஏற்ற மருந்தாக்கியவனாக.

வ்யாக்யானம் - (நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து) இனிதாயிருக்குமாகிலும், அவன் நினைவறிந்து பரிமாறுகை அரிதென்னாதபடி இவர்களைத் தன் நினைவிலே பரிமாறுவித்துக் கொள்ளப் பாராதே, “நீர்புரைவண்ணன்” என்று மேட்டிலே நீரை விரகாலேயேற்றுமாப்போலே இவர்கள் செவ்வைக்கேடும் செவ்வையாம்படி தன்னைச் செவ்வியனாக நியமித்து. (போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து) இப்படியானாலும் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே அஸாத்மயமாகப்

பரிமாறுமோவென்னாதபடி, “என்னுடைச் சூழலுளான்” என்று தொடங்கி, “உச்சியுளானே” என்னும்படி ஸாத்திக்கத் தன்னை யனுபவிப்பித்து. (பக்தி கணனைகளுக்கொக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு) இப்படி யனுபவிக்மைக்கீடாக முகங்காட்டுமளவில் இவன் பக்கல் ப்ரேமாநுகுணமாகவோ செய்வதென்னாதபடி “கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்” என்று பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்குமொக்க வந்து முகங்காட்டும் ஸ்வபாவனான வனுடைய பஜநத்துக்கு. (எளிமையுமினிமையுமுண்டு) எளிதாய் இனிமையற்றிருத்தல், இனிதாய் அருமையாயிருத்தலன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணவிசேஷங்களை யுடையவனுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே யெளிதுமாய் இனிதுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து) - “இனிமையானவனாக அவன் உள்ளபோதிலும் அவனுடைய குறிப்பறிந்து செயல் புரிதல் என்பது கடினமாகும்”, என்று எண்ணவேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடியாக, நம்மைத் தன்னுடைய குறிப்பறிந்து செயலாற்றச் செய்யாமல், திருவாய் (1-8-11) - நீர்புரைவண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப மேடாக உள்ள பகுதியில் நீரைத் தகுந்த வழியால் ஏற்றுவது போன்று, நம்முடைய ஒழுங்கீனத்தையும் நேர்மையாக மாற்றும்படியாகத் தன்னை நேர்மையாளனாக முன்னிறுத்துபவனாக. (போகத்தை ஸாத்திப்பித்து) - “இவ்விதம் ஆனாலும் குளம்பு மூலம் ஏற்பட்ட சிறு குழியில் பெரிய கடலைப் புகுந்த முற்படுவது போன்று, பொறுக்க இயலாத செயலாக அமையுமோ?”, என்று எண்ணவேண்டிய அவசியமின்றி, திருவாய்மொழி (1-9-1) - என்னுடைச் சூழலுளான் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (1-9-10) - உச்சியுளானே - என்பதற்கு ஏற்ப பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாக மெதுவாகத் தனது அனுபவத்தை அளிப்பவனாக. (பக்தி கணனைகளுக்கு ஒக்க வரும் அவனுடைய) - “இவ்விதமாக அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியான அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கும்போது, நம்மிடம் உள்ள பக்திக்கு ஏற்றபடியே செய்கிறான்”, என்று எண்ண வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி, திருவாய்மொழி (1-10-2) - கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபக்திக்கும் எண்ணிக்கைக்கும் ஒரே போன்று நின்று தனது திருமுகத்தைக் காண்பிப்பவனாக [இங்கு எண்ணிக்கை என்றால் என்ன? ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணியபடி

சென்று, இருபத்து ஆறு என்று எண்ணும்போது, அந்த எண்ணிக்கையால் குறிக்கப்படும் ஈசுவரன் வந்து முகம் காண்பிப்பான் என்று எண்ணுதல்]. (ஸேவைக்கு) - இவ்விதமாக உள்ள அவனை வணங்குவதற்கு, (எளிமையும் இனிமையும் உண்டு) - எளிமையாக இருந்து இனிமை இல்லாமல் இருத்தல், இனிமையாக இருந்தாலும் அண்டுவதற்கு அரிதாக இருந்தல் என்பது போன்று அல்லாமல், இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்து குண சிறப்புக்களையும் உடையவனை அண்டி நிற்கும் செயல் என்பதால், அவன் அத்தகைய வணக்கத்திற்கு எளியவனாகவும் இனிமையானவனாகவும் இருப்பான்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 235)

3-9-1 சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ

என்னாவி லின்கவி யானெருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன்

தென்னா தெனாவென்று வண்டு முரல் திருவேங்கடத்து

என்னாணை என்னப்பன் எம்பெருமான் உளனாகவே

பொருள் - நீங்கள் மற்ற துதிகளைச் செய்யாமல் இருப்பதற்கு வழியாக உள்ளதும், இப்போது நான் கூறப்போவதும் ஆகிய இந்தத் தன்மையை உரைத்தால் உங்களுக்கு விரோதமாகவே இருக்கும்; ஆனாலும் நீங்கள் அடையும் தாழ்வைப் பொறுக்க முடியாமல் நான் உரைப்பேன்; உங்களுடைய காதுகள் கொடுத்துக் கேளுங்கள். வண்டுகள் அதிகமான தேனைப் பருகிய மகிழ்ச்சி காரணமாக “தென்னா தென்னா” என்று ஒலித்தபடி உள்ள திருவேங்கடமலையில் மிகவும் அருகில் நிற்பவனும், எனக்கு கவி பாடுகைக்கு விஷயமாகவும், அதற்குப் பரிசாகத் தன்னையே தருகின்ற உபகாரகனான என்னுடைய ஸ்வாமியும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், இந்தக் கவி பாட்டால் “உளன்” என்று இருக்கிறான். இவ்விதம் உள்ளபோது, எனது நாக்கின் இருப்பிற்குப் பயனாக உள்ளதான இனிமையான கவிகளை, நான் வேறு யாருக்கும் அளிக்கமாட்டேன்.

அவதாரிகை - சஷுத்ர விஷயங்களைக் கவிபாடுகைக்கு உங்களுக்கு ஹிதமல்லவென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசி

பிறக்கக்காக, “நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே” என்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – “தாழ்ந்த விஷயங்கள் குறித்துக் கவிபாடுதல் என்பது உங்களுக்கு நன்மை அளிக்காது”, என்று உபதேசம் செய்ய முனைகிறார்; இதற்காக, அவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ருசி ஏற்படும்விதமாக, “நான் உள்ள நிலையை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள் அல்லவோ?”, என்று தனது மதத்தை அருளிச்செய்கிறார் .

வ்யாக்யானம் – (சொன்னால் விரோதம் இது) ப்ரயோஜநாந்தர பராராய்க் கவிபாடுகிற உங்களை, “கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்” என்கையாவது, உந்தம் ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர்க்கையிறே. “நம்முடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு இழவாக வார்த்தை சொல்லாநின்றான்” என்று விரோதமாய்த் தலைக்கட்டுமிறே உங்களுக்கு. ஆயிருக்க, சொல்லுகிறேன்.

விளக்கம் - (சொன்னால் விரோதம் இது) – “சொன்னால் விரோதம்” என்பதற்கு மூன்று அர்த்தங்கள் உள்ளது. “உங்களுக்கு விரோதம்” என்ற பொருளில் இரண்டு அர்த்தங்களும், “எனக்கு விரோதம்” என்ற பொருளில் ஒரு அர்த்தமும் உண்டு. “உங்களுக்கு விரோதம்” என்பதில், “மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு புரியவேண்டாம்” என்றும், “அடையவேண்டிய விஷயமான பகவானைத் துதிப்பீர்” என்றும் உரைப்பதால், உங்களுக்கு இந்தக் கருத்துக்கள் விரோதமாகத் தோன்றும் என்று பொருள். மற்ற பயன்களை எதிர்பார்த்தபடி கவி பாடுகிற உங்களிடம், “நீங்கள் இவ்விதம் கவி பாடாமல், நான் கூற உள்ளதை உங்கள் கருத்தில் கொள்ளுங்கள்” என்று உரைத்தால், உங்களுடைய மற்ற பயன்களை நீங்கள் தவிர்த்தல் என்பதே பொருள் அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட நீங்கள், “நம்முடைய பயன்களை நாம் இழக்கும்படியான சொற்களை இவன் கூறுகிறானே”, என்று எனது கருத்துக்களை விரோதமாக எண்ணி நிற்பீர்கள். அப்படியே இருக்கட்டும்; ஆனாலும் நான் உங்களுக்குக் கூற வேண்டியதைக் கூறுவேன்.

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே, “யோவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம்” என்று “திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழும்” என்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோளென்றானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஆஸூர ப்ரஜைகளை; அப்படியே இது உங்களுக்கு “அநர்த்தம்” என்று ப்ரதிபந்தமாயிருந்ததே யாகிலும் சொல்லுகிறேன்.

விளக்கம் - இனி இரண்டாவது கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் – யோவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம் – காலையில் மாலையிலும் “க்ருஷ்ணா, கோவிந்தா” என்று கூறுபவர்களுக்கு ஏதேனும் குறை ஏற்பட்டால் கூறலாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, “பகவானுடைய திருநாமத்தை உரைத்தால், அடுத்து தலையில் இடி விழும்”, என்று உண்டாகக் கூடிய தீமை ஏதேனும் இருந்தால் அதனைக் கூறுங்கள்; இல்லையென்றால் திருநாமத்தை உரைப்பீர்களாக - என்று இப்படியாகவே அல்லவோ ப்ரஹ்லாதன் அஸூரர்களுடைய குழந்தைகளிடம் கூறினான்? இதனையும் கடந்து, இது உங்களுக்குத் தீமையை ஏற்படுத்துவது ஆகும் என்று உங்களால் அறியப்பட்டிருந்தால், அதற்கும் நான் சமாதானம் கூறுகிறேன்.

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே, “கர்ணமூலே” என்று ராஜ தார ப்ராவண்ய நிஷேதத்தோபாதி, ஓலக்கத்திற் சொல்லும் வார்த்தையன்று இது. அஸேவ்ய ஸேவை நிஷேத்யதயாவும் என் வாயாற் சொல்லவொண்ணாது; இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லும்படியிறே நீங்கள் நிற்கிற தெளர்க்கத்யம்; ஆகையாலே, நான் சொன்னால் அது எனக்கு விரோதமாமிறே.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாவது கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். இதனை இவர் இரண்டு விதங்களாக அருளிச்செய்கிறார். அதாவது “கர்ணமூலே” என்று தொடங்கியுள்ள வாக்கியம் முதல் வகை, “அஸேவ்ய” என்று தொடங்கியுள்ள வாக்கியம் இரண்டாவது வகை ஆகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் – கர்ணமூலே - யமன் தனது கிங்கரர்களிடம், “நான் பகவானின் பக்தர்களுக்கு எஜமானன் அல்லன்” என்று இரகசியமாகக் காதுகளுக்கு அருகில் உரைத்தான் – என்பது போன்றும், “அரசனின் மனைவி மீது கொள்கின்ற ஆசை விலக்கப்படவேண்டியது

ஆகும்” என்பது போன்றும், “அவனைப் பாடாமல் உள்ளவர்களைப் பாடுதல் கூடாது” என்று கூறுதல் சபையில் வைத்துக் கூறக்கூடாத ஒன்றாகும்; ஆகவே இவ்விதம் உரைத்தால் எனக்கு விரோதம் ஏற்படும் என்பது முதல் கருத்து. “வணங்கத் தகாதவர்களை வணங்குதல் என்பது விலக்கத்தக்கது ஆகும்”, என்று எனது வாயால் கூறினாலும் எனது வாய் தனது தூய்மையை இழக்கும் என்பதால் எனக்கு விரோதம் என்பது இரண்டாவது கருத்து. இவ்விதம் இருந்தாவதும், நான் ஏன் உரைக்கிறேன் என்றால், உங்களுடைய நிலை அத்தனை தாழ்ந்ததாக உள்ளதால் ஆகும். எனவே எவ்விதம் நோக்கினாலும் நான் உரைப்பது விரோதமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகிலும் சொல்லுவன்) ஆயிருக்கவுஞ் சொல்லுகிறேன். இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்? என்னில் - நீங்கள் சமதமாத்யுபேதராய் ஸமித்பாணிகளாய் வர, சொல்லுகிறேனன்றே; உங்கள் அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்; ஆகையால், அதுக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமளவும் சொல்லுகை தவிரேன். நீங்கள் உங்கள் அபிமதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலே நானும் உங்களுடைய ஹிதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி. (கேண்மினே) “இது கேட்ட அநந்தரம் அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக வேணுமிறே” என்று அஞ்சவேண்டா; செவிதாழ்க்க அமையும்; அநுஷ்டிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - (ஆகிலும் சொல்லுவன்) - உங்களுக்கும் எனக்கும் இவ்விதம் விரோதம் உள்ளபோதிலும் நான் கூறுவேன். ஆனால், இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் ஏன் கூறுகிறார்? இதற்கான விடையை அளிக்கிறார். நீங்கள் சமம், தமம் போன்ற ஆத்மகுணங்களுடன் கூடியவர்களாக, ஸமித்துகள் கொண்டவர்களாக உள்ளீர்கள் என்றால், நான் இவ்விதம் உரைக்கப்போவதில்லை. ஆனால் நீங்கள் அவ்விதம் இல்லை என்பதால், உங்களுடைய தாழ்ந்த நிலையைப் பொறுக்க இயலாமல் கூறுகிறேன். எனவே அதற்கான பரிகாரத்தை நீங்கள் அடைவதுவரை நான் கூறுவதை நிறுத்தமாட்டேன். நீங்கள் உங்களுக்கு விருப்பமானவற்றிலிருந்து எவ்விதம் விலகாமல் உள்ளீர்களோ, அதே போன்று நானும் உங்களுக்கு ஏற்ற நன்மையை ஏற்படுத்தாமல் விலகமாட்டேன். (கேண்மினோ) - நீங்கள் உங்கள்

மனத்தில், “இவர் கூறியவை அனைத்தையும் கேட்ட பின்னர், அது போன்று நாம் வாழ்க்கையில் நடக்கவும் வேண்டுமோ?”, என்று எண்ணி அஞ்சவேண்டாம். இவற்றைக் காதுகள் கொடுத்துக் கேட்டால் மட்டுமே போதுமானது. அவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - அதுவென்? ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறதென்னில் - கேட்கவே, சேதநராகையாலே மேல்விழுவர்களிறே; ராக ப்ராப்தமாய் வருமதுக்கு நான் சொல்ல வேண்டாவிறே; ஆகையாலே, நாம் அத்தை விதித்தோமாகிறதென்? என்று “கேண்மின்” என்கிறார். கடலோசைக்குச் செவிபுதையாதே கேட்கிறமை உண்டிறே. அவ்வோ பாதியாகிலும் கேளுங்கோள். பன்மையால் அநர்ந்தம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறார். பால் குடிக்கக் கால் பிடிப்பாரைப்போலே, பகவத் விஷயம் கேட்கக் கால் பிடிக்கிறாரிறே இவர் செல்லாமை.

விளக்கம் - ஆனால் நன்மையை விரும்பி அல்லவோ இவர் இங்கு உபதேசத்தைக் கூறுகிறார்? இதனை ஏன் தள்ளவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதன் காரணம், இவர்கள் மனிதர்களாக இருப்பதால் ஆகும். இவர்கள் ஆசையுடன் அடையத்தக்க விஷயம் என்பதைக் குறித்து எந்த உபதேசமும் செய்யவேண்டாம்; அது போன்ற விஷயங்களுக்கு நாம் விதிமுறை கூறினால் மட்டும் என்ன நடக்கப்போகிறது? எப்படியாயினும் அந்த விஷயங்களைக் கைக்கொள்வர். இதனால்தான் இந்த இவ்விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை “கேண்மின்” என்கிறார். கடலில் எழுகின்ற ஓசையில் காதுகள் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் கொள்ளவில்லை என்றாலும், அவற்றைக் காதுகள் கேட்கின்றன; அதனைப் போன்று இதனையும்கேளுங்கள் என்கிறார். இத்தகைய தீமையான தாழ்ந்த நிலை அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளதால் “கேண்மின்” என்று இங்கு பன்மையில் கூறுகிறார். பாலைப் பருகுவதற்குக் காலைப் பிடிப்பது போன்று இங்கு பகவத் விஷயம் கேட்பதற்குக் கெஞ்சியபடி உள்ளார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 97)

92. புண்ணிய நோன்பு புரிந்துமிலேன் அடி போற்றி செய்யும்

நுண்ணருங் கேள்வி நுவன்றுமிலேன் செம்மை நூற்புலவர்க்கு

எண்ணருங் கீர்த்தி இராமானுச இன்று நீ புகுந்து என்

கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்ற இக்காரணம் கட்டுரையே

விளக்கவுரை - சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றி இயற்றப்படும் வர்ணாச்ரம கர்மங்களை நான் செய்து வருபவன் அல்லேன்; புண்ணியம் என்பது பகவானைக் குறித்துக் கூறுவதாகக் கொண்டால், பகவானுக்கு ஆராதனை ரூபமாகச் செய்யப்படும் கர்மங்களையும் நான் செய்யவில்லை - எனலாம். உமது திருவடிகளை அடைய உறுப்பாக உள்ளதும், பரம இரகசியமாகத் தகுதி உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே உபதேசிக்கப்படும் மந்திரத்தையும் நான் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆர்வம் காட்டவில்லை. நீவிர் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் பதினெட்டு முறை சென்று அறிந்த சரச்லோகத்தின் பொருளை, உம்மிடம் இருந்து யாசித்துப் பெற வேண்டும் என்று முயற்சி மேற்கொள்ளவில்லை. எந்தவிதமான பயனும் எதிர்பாராமல், சாஸ்திர பூர்வமாக உள்ள கவிதைகளைப் புனையவல்ல அறிஞர்களுக்குக் கூட முழுமையாகக் கூறி முடிக்க இயலாத புகழை உடைய எம்பெருமானாரே! இத்தனை நாள்கள் நீவிர் என்னைக் காணாமல், இன்று என் கண்கள் நிறைந்து, நெஞ்சம் முழுவதுமாகப் பரவி நின்றதன் காரணம் என்ன என்று கூறவேண்டும்.

அவதாரிகை - “எம்பெருமானாரை ஆச்ரயியாத கர்ப்ப நிர்பாக்யரை நிந்தித்தும் ஸம்யஜ்ஞாந ஹீநராய் நிஷித்த மார்க்க நிஷ்டரானவர்களுடைய துருபதேசத்தாலே அவஸந்நராய்ப் போந்த சேதநருடைய அஜ்ஞாநத்தை மாற்றி ஸர்வருக்கும் ச்ரிய:பதியே சேஷியென்று உபதேசித்த பரம தார்மிகர் எம்பெருமானார்”, என்று சொல்லிப் போந்தார் கீழிரண்டு பாட்டாலே; இதிலே எம்பெருமானாருடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, “அடியேன் இவ்வளவும் நானறிந்ததாக ஒரு ஸத் கர்மத்தைப் பண்ணினேனல்லேன்; அப்படியே உத்தாரகமாயிருப்பதொரு ஸூக்ஷ்மமான விசேஷார்த்தத்தைக் கேட்பதாக ப்ரஸங்கிப்பதும் செய்திலேன்; இது என் ரீதியாயிருக்க, ஸச்சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகரானவர்களுக்கும் தொகையிட்டுச் சொல்லவரிதான குணவத்தா ப்ரதையை யுடையரான தேவரீர் இவ்வளவும் வெறுமனேயிருந்து இன்று என்னுடைய ஸமீபத்திலே ப்ரவேசித்து உட்கண்ணுக்கும் கட்கண்ணுக்கும் விஷயமாய் நின்றீர், இதுக்கு ஹேது தேவரீரே சொல்ல வேணும்”, என்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு பாசுரங்களில், கர்ப்பத்திலேயே பாக்கியம் இல்லாத காரணத்தால் எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்காத மனிதர்களை நிந்தித்தார்; அவர்கள் சரியான ஞானத்தை இழந்தவர்களாகவும், தாழ்ந்த மார்க்கத்திலேயே எப்போதும் உழன்றபடி உள்ளவர்களுடைய தவறான உபதேசங்கள் காரணமாகத் துன்பம் அடைந்தவர்களாகவும் இருந்தனர்; இப்படிப்பட்ட சேதநர்களுடைய அஜ்ஞானத்தை விலக்கி, அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ளவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனே ஆவான் என்பதை அவர்களுக்கு உபதேசித்த உயர்ந்த தர்மாத்மா என்று எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருமுகமண்டலத்தை நோக்கியபடி அவரிடம், “இதுவரை நான் எந்தவிதமான நல்ல கர்மத்தையும் செய்தது கிடையாது. மேலும் இத்தகைய தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து என்னை மேலே உயர்த்தவல்ல நுட்பமான எந்த ஒரு விஷயத்தையும் கேட்பதற்குக்கு நான் முயன்றது கிடையாது. இப்படியாக எனது நிலை உள்ளபோது, நல்லதான தர்மமார்க்கத்தில் எப்போதும் நிலைத்தபடி உள்ளவர்களுக்கும் கூட எண்ணிக்கை கொண்டு உரைப்பதற்கு அரிதாக உள்ள குணங்கள் கொண்டவர் என்ற மேன்மை பெற்ற நீவிர், இதுவரை வெறுமனே இருந்து, இன்று எனக்கு அருகில் வந்து நின்று, எனது கண்களுக்கும் மனதிற்கும்

இலக்காக நின்றீர். இதற்கான காரணத்தை நீரே எனக்கு உரைக்க வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புண்ணிய நோன்பு புரிந்துமிலேன்) புண்ணியமாவது ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸுக துக்க ஹேதுவாய் சாஸ்த்ரீயமான வர்ணாச்ரம நியதமான கர்ம விசேஷம். இப்படிப்பட்ட வருத்தத்தைப் பண்ணினேனல்லேன். புரிதல் - செய்தல். “நோற்ற நோன்பிலேன்”, “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி” என்னக் கடவதிறே. “புண்யாநாமபி புண்யா அஸௌ” என்கையாலே, புண்ய சப்தம் பகவத் வாசகமாய் அந்த பகவானை உத்தேசித்து ததாராதந ரூபமாகப் பண்ணப்படும் ஸத் கர்மத்தை யென்னுதல்; “யத் த்வத் ப்ரியம் ததிஹ புண்யம்” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரிய தமமாய், “மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத:” என்று அவன் தன்னாலே நியமிக்கப்பட்ட ததீய விஷயமான கிஞ்சித்காரத்தை யென்னுதல். அடியேனிடத்திலே இப்படிப்பட்ட நோன்பு ஒன்றுமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - (புண்ணிய நோன்பு புரிந்துமிலேன்) - புண்ணியம் என்றால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதான சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட வர்ணாச்ரம கர்மங்கள் ஆகும். இவற்றில் எதனையும் நான் செய்தது கிடையாது. திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் - என்பது காண்க. இது போன்றே, ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி - நான் கர்மயோகத்தைக் கைக்கொள்ளவில்லை - என்று கூறியது காண்க. அல்லது, புண்யாநாமபி புண்யா அஸௌ - கோவிந்தனே புண்ணியங்களுக்குப் புண்ணியமாகவும் - என்று கூறுவதால், “புண்ணியம்” என்ற சொல்லானது பகவானைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, அப்படிப்பட்ட பகவானை ஆராதித்தல் என்ற ரூபமாக உள்ள ஸத் கர்மங்கள் என்று கருத்து. அதிமாநுஷ்யஸ்தவம் - யத் த்வத் ப்ரியம் ததிஹ புண்யம் - எது உனக்கு விருப்பமோ அதுவே புண்ணியம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஸர்வேச்வரனுக்கு பிடித்த செயல்கள். மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - எனது அடியார்கள் மீது பக்தியுள்ளவர்களிடம் எனக்கு அதிகமான ப்ரேமை உள்ளது. ஆகவே அவர்களை நன்கு ஆராதிக்க வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனால் விதிக்கப்பட்ட,

அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்கள். என்னிடம் இப்படிப்பட்டதான செயல்கள் ஏதும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (அடி போற்றி செய்யும் நுண்ணரும் கேள்வி நுவன்றுமிலேன்) தேவரீருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கைக்குறுப்பாய், ஸுசக்ஷமமென்றும், “ஸர்வம் குஹ்ய தமம்” என்றும், “பூய: ப்ரவக்ஷ்யாமி” என்றும், “ந ச அசக்ஷுவே வாச்யம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸுஸுசக்ஷமமாய் பரம ரஹஸ்யமாய் அநாதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்க வரிதான மந்த்ரத்தை ச்ரவிக்கையன்றிக்கே ச்ரவிக்கவேணும் என்று ப்ரஸங்கிப்பதும் செய்திலே னென்னுதல்; தேவரீர் பதினெட்டுத் தரம் திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சென்று ஸாரதமமாக சரம ச்லோகார்த்தத்தை யாசித்தாப்போலே அடியேன் யாசித்தேனல்லே னென்னுதல். நுவலுதல் - அபேக்ஷித்தல். “நுண்ணறிவிலேன்”, “ந சாத்மவேதீ” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (அடி போற்றி செய்யும் நுண்ணரும் கேள்வி நுவன்றுமிலேன்) - உம்முடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்பதற்கு ஏற்ற காரணமாக உள்ளதும், மிகவும் நுட்பமானது என்றும், கீதை (18-64) - ஸர்வம் குஹ்ய தமம் - அனைத்தைக் காட்டிலும் இரகசியமாக - என்றும், கீதை (18-67) - ந ச அசக்ஷுவே வாச்யம் - எனக்குப் பணிவிடை செய்யாதவனுக்குக் கூறவேண்டியது ஏதும் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகுந்த நுட்பமானதாக, மிகவும் இரகசியமானதாக, தகுதி அற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கத் தகாததாக உள்ளதும் ஆகிய மந்த்ரத்தை, நான் அறியவேண்டும் என்று முயற்சி செய்ததும் கிடையாது. நீவீர் பதினெட்டுமுறை திருக்கோஷ்டியூர்நம்பியிடம் சென்று அனைத்திற்கும் ஸாரமாக உள்ள சரம ச்லோகத்தின் ஆழ்பொருளை அவரிடமிருந்து யாசித்துப் பெற்றது போன்று நான் யாசித்து நிற்கவில்லை. திருவாய்மொழி (5-7-1) - நுண்ணறிவிலேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் - ந ச ஆத்மவேதி - நான் எனது ஆத்மாவைக் குறித்து அறிந்தவன் அல்லன் - என்றும் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (செம்மை நூல் புலவர்க்கெண்ணரும் கீர்த்தி) ப்ரதம பர்வமென்றால், சிலர் ஸணமென்றும் சிலர் நிர்க்குணென்றும், சிலர்

ஹரியென்றும் சிலர் ஹரனென்றும், இப்படி அவரவர் புத்திக்கநுரூபமாகச் சொல்லுகைக்குறுப்பாயிருக்கும்; இது சரம பர்வமாகையாலே அந்த தோஷங்களொன்று மின்றிக்கே யிருந்ததென்று அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு அநேக ப்ரகாரமாக சாஸ்த்ராநுரூபமான கவிகளை சொல்லவல்ல வித்வாங்களுக்கு, இவ்வளவு ஏவம் விதமென்று பரிச்சேதித்துச் சொல்லித் தலைக்கட்டவரிதான கீர்த்தியையுடையரான. (இராமாநுச) எம்பெருமானாரே. செம்மை -செவ்வை. இத்தால் அநந்ய ப்ரயோஜநதையைச் சொன்னபடி. நூல் - சாஸ்த்ரம். புலவர் - வித்வாங்கள். (இன்று நீ புகுந்து) இத்தனை நாளும் காணாக் கண்ணிட்டிருந்து இப்போதாக தேவரீர் அடியேனுடைய ஸமீபத்திலே ப்ரவேசித்து.

விளக்கம் - - (செம்மை நூல் புலவர்க்கெண்ணரும் கீர்த்தி) - முதல் நிலையான பகவத் விஷயம் என்றால் ஒரு சிலர் ஸகுண ப்ரஹ்மம் என்றும், சிலர் நிர்குணம் என்றும்; சிலர் ஹரி என்றும், சிலர் ஹரன் என்றும் அவரவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டியபடி கூறுவதாக அமைந்துவிடும். ஆனால் எல்லை நிலையான அடியார்கள் விஷயமாக உள்ளபோது அத்தகைய தோஷங்கள் ஏதும் இன்றி உள்ளது என்று, வேறு எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல், பலவிதங்களிலும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு ஏற்றவிதத்தில் கவிகள் கூறவல்ல வித்வான்களாலும் “இவருடைய குணங்கள் இத்தனை ஆகும். இவை இத்தகைய தன்மைகள் கொண்டவை”, என்று அளவுபடுத்திக் கூறமுடியாதபடி கீர்த்தியைக் கொண்டவராகிய. (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே. (இன்று நீ புகுந்து) - இத்தனை நாட்களும் என்னைக் காணாமல் இருந்து, இன்று நீவிர் என்னுடைய அருகில் வந்து புகுந்து.

வ்யாக்யானம் - (என் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்ற விக்காரணம் கட்டுரையே) “நித்ரா ப்ரமாத கலுஷீக்ருத மாநஸஸ்ய தத்ராபி சக்திரிஹமேந” என்கிறபடியே இவ்வளவும் தேவரீர் கண் வட்டத்திலே யிருந்தும், ஆநுகூல்யம் இல்லாத தோஷத்தாலே வணங்காமுடியாய்ப் போந்த வடியேனுடைய பாஹ்ய கரணங்களுக்கும் அந்தகரணத்துக்கும் இலக்காய், இந்த வீட்டில் இருப்புக்கு ஒரு ஹேதுவை தேவரீரே விசாரித்தருளிச் செய்யவேணும். கண்ணுள்ளுமென்றது வாகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். கண்ணுள்ளும்

நெஞ்சுள்ளும் நிற்கையாவது, கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் விஷயமாகை. கட்டுரையென்றது -சொல்ல வேணுமென்றபடி. கட்டுரை என்று ஒரு முழுச் சொல்லு.

விளக்கம் - (என் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்ற விக்காரணம் கட்டுரையே) - நித்ரா ப்ரமாத கலுஷீக்ருத மாநஸஸ்ய தத்ராபி சக்திரிஹமேந - என்பதற்கு ஏற்ப இத்தனை நாட்களும் நீவிர் என்னுடைய கண்களுக்கு எட்டிய தூரத்திலேயே இருந்தபோதிலும், உமக்கு ஏற்றபடி செயல் புரிதல் இல்லாமை என்ற தோஷத்தால் உம்மை வணங்காமல் நான் இருந்தேன். இப்படிப்பட்ட என்னுடைய அக புற இந்திரியங்களுக்கு இலக்காக நீவிர் இப்போது வந்து நீற்கிரீர். இத்தகைய உம்முடைய இருப்புக்கான காரணத்தை நீரே அருளிச்செய்யவேண்டும். “கண் உள்ளும்” என்பது அனைத்து இந்திரியங்களையும் கூறுவதற்கான ஒரு உதாரணம் மட்டுமே ஆகும். கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் இலக்காக நின்றார். கட்டுரை என்றால் “கூறவேண்டும்” என்று பொருள்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்